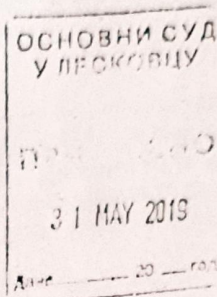

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
201 ж1. 2658/2018
09.05.2019. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Диме Риетић, председника већа, Светлана Стојановић и Зорице Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиле Бориса Станковић из Власотинца, коју заступа Драган Милетић, адвокат из Параћина, против тужене Основне школе „8. Октобар“ из Власотинца, коју заступа Општински правобранилац Власотинце, ради накнаде трошкова, одлучујући о жалби тужиле изјављене против пресуде Основног суда у Лесковцу, Судска јединица Власотинце 21 П1.940/17 од 28.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу, Судска јединица Власотинце 21 П1.940/17 од 28.06.2018. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да јој исплати на име мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у 2015, 2016. и 2017. години, као и на име мање исплаћене накнаде за топли оброк за те године, исплати наведене месечне износе са законском затезном каматом по месечном доспећу, како је то ближе наведено у овом ставу изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.249,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је изјавила жалбу тужила из свих законских разлога прописаних чланом 373. ЗПП, са предлогом да првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Писмено изјави побијајући пресуду у складу члана 386. Закона о паритичном поступку, („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/13, 74/13 и 55/14). Апелациони суд је нишан.

Жалба није основана.

У поступку пред првостепеним судом и првостепеној пресуди нема битних погрешака одредаба паритичног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које поведе овај суд само по службеној дужности. Нема ни битне погрешке поступка из тачке 12. истог члана, на коју се неосновано жалбом тужиле укатује, јер пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати, изрека је јасна и разумљива и није у супротности са разлозима датим у образложењу и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је радном односу код тужене. Вештачењем од стране испитача економске струке, утврђено је да је у спорном премењеном периоду тужили зарада обрачунавана на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама као и на основу Уредбе о коефицијентима за обрачуна и исплату плата запослених у јавним службама. Приликом обрачуна зараде тужили толико оброк и регрес нису исказивани као посебна категорија у посебном пописном износу. Вештачењем је утврђено висина спорног потраживања на основу одредби Посебног колективног уговора за основне школе из 1999. године, чија примена је била одређена на период од 3 године и коју уговор није био у примени у периоду из кога потичу потраживања из тужбеног захтева.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиле дајући основане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 5 и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005..... 75/2014), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није одредио на други начин и регрес за коришћење годишњег одмора у општем режиму радних односа висина трошкова из става 1 тачка 5. мора бити изражена у новцу.

Одредбом члана 2. став 2. истог закона, прописано је да се одредбе овог закона примењују и на запослене у државним органима и органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није другачије одређено. Наведена одредба упућује на супсидијарну примену одредаба Закона о раду и то само у случају када посебним законом положај права, обавезе и одговорности запослених нису на другачији начин уређени.

Одредбом члана 7 Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/2009, 52/2011, 55/2013, 35/2015, 68/2015, 62/2016) прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на оснивање и рад установе примењују прописи о јавним службама.

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/2001, 92/2011, 10/2013, 55/2013, 99/2014, 21/2016) уређује се начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања, поред осталих и ка

запослене у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе, што је прописано одредбом члана 1 став 1 тачка 3., док је одредбом члана 2 овог закона, прописано да се плате изабраних, именских и постављених лица и запослених из члана 1 овог закона, утврђују на основу основне табеле обрачуна плата; коефицијента; додатка на плату; обавеза које плате, у складу са законом, Одредбом члана 4 став 2 овог закона, прописано је да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, као и да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току дана и регреса за коришћење годишњег одмора. Одредбом члана 8 став 1 овог закона, прописано је да се коефицијенти за обрачун и исплату плата именских и постављених лица и запослених из члана 1, тачка 1., 3., 4., 5., овог закона утврђују актом Владе.

Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је Влада Србије донела на основу члана 8 Закона о платама у државним органима и јавним службама, утврђени су коефицијенти за обрачун плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе. Одредбом члана 2 став 1, тачка 1. ове уредбе утврђени су коефицијенти за обрачун и исплату плата запослених из члана 1 ове уредбе, који се примењују на запослене у основном образовању.

Посебним колективним уговором за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/2015) није предвиђено право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, а ова права није предвиђао ни претходно важећи Посебан колективни уговор („Службени Гласник РС“ бр. 12/2009).

На основу цитираних прописа који се као *lex specialis* примењују на обрачун и исплату зараде запослених у јавним службама, произилази да су примања по основу накнаде за исхрану у току рада и регреса са коришћење годишњег одмора садржана у коефицијенту, као једном од елемената зараде, као и да посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених. На основу наведеног правилна је одлука првостепеног суда да тужилци не припада право на исплату тражених новчаних износа на име регреса и накнаде трошкова за исхрану у току рада јер су ова примања садржана у коефицијенту зараде.

Неосновано се жалбом тужилце указује да је одредба члана 118. став 1, тачка 5. и 6. Закона о раду, којом је прописано право на накнаду ових трошкова, императивна, те да одредбама колективног уговора не могу бити предвиђена мања права него што предвиђа закон, с обзиром да је тужилац запослена у установи где се на плате, накнаде и друга примања запослених примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Неосновано се жалбом тужилце указује да је побијана пресуда неразумљива, јер је првостепени суд одбио да саслуша вештака непосредно. Како је вештак у свом налазу дао параметре и податке који су му, као задатак за вештачење, означени, што представља и улогу вештака у судском поступку, то саслушање вештака на околноост тумачења законских одредаби које је вештак применио код израде свог налаза, како је предложио тужилац, није од утицаја на другачију одлуку суда, јер примена материјалног права спада у судску надлежност.

Са изнетих разлога жалба тужила је оцењена као неоснована, а првостепене пресуда као правилна и на тајану заснована.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета на осно чланова 153. и 154. ЗПП, у складу са наведеном АТ и ТТ.

На изнетих разлога, на основу члана 390. и члана 401. став 1., тачка 2. ЗП одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 09.05.2019. године, 20Гж1.2658/2019.

Председник већа – судија
Тања Ристовић, с.р.

Тачност преписа потврђује
Управитељ судско писарнице

[Signature]
VII
X M II

ИСПИТАНО У ПРАВИЛНОСТИ

Датум 01.06. 19
од пријема _____